

Μεταφρασμένο απόσπασμα

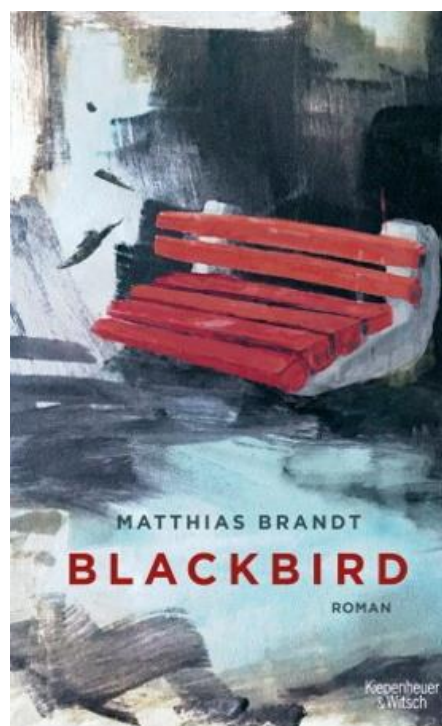
Matthias Brandt
Blackbird

Kiepenheuer & Witsch Verlag, Köln 2019
ISBN 978-3-462-05313-5

σελ. 5-25

Ματίας Μπραντ
Μπλάκμπερντ

Μετάφραση: Κατερίνα Φωτιάδου
Επιμέλεια: Αλέξανδρος Κυπριώτης

ΕΝΑ

- Μέσα Αυγούστου -

Μα γιατί δεν σήκωνε κανείς το τηλέφωνο;

Εδώ πάνω στο δωμάτιό μου βάραγαν τα μπάσα, παρ' όλα αυτά το άκουγα στο ισόγειο να χτυπάει συνέχεια. Κάτω από το κόκκινο, φθαρμένο, γυαλιστερό δέρμα, όπου την είχα αράξει, ακουγόταν ένα κελάρυσμα κι ένα τρίξιμο. Στην αριστερή ραφή υπήρχε μια μικρή τρύπα από την οποία, κάθε φορά που έπεφτα πάνω στο πουφ, πετάγονταν κάποια από τα μικρά μπαλάκια φελιζόλ με τα οποία ήταν γεμισμένο. Σάλιωσα τον δείκτη μου, μάζεψα μερικά μπαλάκια και τα εκσφενδόνισα στον χώρο. Το τρίτο έμεινε κολλημένο στο ταβάνι, επιτέλους.

Μετά το ενδέκατο χτύπημα, πετάχτηκα ύστερα όρθιος όμως. Μπορεί να 'ταν ο Μπόγκι αυτός που έπαιρνε τηλέφωνο. Κατέβηκα τρέχοντας τη σκάλα και, αν και ήταν πιο κοντά η συσκευή στο χολ, πήγα στην άλλη στο σαλόνι. Δηλαδή σ' αυτό που μέχρι πρόσφατα ήταν το σαλόνι μας ακόμη.

Τώρα πια εδώ δεν είχε τίποτε άλλο παρά μόνο μισοπακεταρισμένες κούτες. Ο πατέρας μου μετακόμισε με την καινούρια του φιλενάδα σε κάποια φωλίτσα, στην οποία εγώ ούτε με σφαίρες δεν θα 'θελα να πάω. Δεν ήταν βέβαια και στου διαόλου τη μάνα, αλλά και από εκεί την έβλεπες. Η «σύντροφος της ζωής μου» είπε κάπως αμήχανα όταν βρεθήκαμε στο δωμάτιό του ο ένας απέναντι από τον άλλον, κι εγώ το μόνο που σκέφτηκα ήταν ότι δεν θα μ' άρεσε να χρησιμοποιώ αυτή τη λέξη για κάποια με την οποία ήμουν ερωτευμένος. Ωστόσο, δεν είχα να του κάνω και καμιά καλύτερη πρόταση. Από πού κι ως πού άλλωστε; Ήμουν δεκαπέντε χρονών κι εκείνο τον καιρό δεν ήμουν ερωτευμένος με καμία. Δηλαδή όχι όπως ο πατέρας μου με αυτή την Κλαούντια.

Η μάνα μου κι εγώ δεν ξέραμε ακόμα πού θα μέναμε το επόμενο διάστημα.

Στον δρόμο για το τηλέφωνο πέρασα μπροστά από τον ημίγυμνο παπαγάλο κοκατίλ. «Σκατόφατσα», του σφύριξα με την ελπίδα ότι κάποια στιγμή θα το παπαγάλιζε. Αντί να με καρφώνει συνέχεια μόνο με το βλέμμα του και να μαδάει τα φτερά του.

Σήκωσα το ακουστικό και δεν είπα τίποτα.

Βασικά δεν τα συνήθιζα κάτι τέτοια. Βέβαια, στην τελική αυτός που τηλεφώνησε κάλεσε τον δικό μας αριθμό. Ας είχε λοιπόν αυτός την καλοσύνη να μας εξηγήσει ποιος ήταν και τι ήθελε.

«Εε, Σνέλστιγκ».

«Τι;»

«Σνέλστιγκ. Ο κύριος Σουμάχερ;» είπε αυτός που τηλεφώνησε.

«Μπα. Ο Μόρτεν είμαι».

«Α, μάλιστα, χαίρετε. Α, εσύ είσαι Μόρτεν. Είμαι - ο Ντίτερ»

«Τι;»

«Ο κύριος Σνέλστιγκ. Ο Ντίτερ Σνέλστιγκ. Ο πατέρας του Μάνφρεντ. Του Μπόγκι».

«Α, έτσι. Μάλιστα. Χαίρετε».

«Ναι, ακριβώς. Γεια σου, Μότε».

«Γεια».

Μου πήρε λίγο χρόνο μέχρι να το πιάσω. Αλλά κι εκείνου.

Στο τηλέφωνο ήταν ο πατέρας του Μπόγκι.

Μαζί του δεν είχα μιλήσει ποτέ στο τηλέφωνο.

Όποτε τηλεφωνούσα στον Μπόγκι, ή το σήκωνε ο ίδιος, επειδή ήδη περίμενε τηλεφώνημά μου, ή η Ανέτε, η βλαμμένη η αδερφή του, ή η μάνα του. Αλλά ποτέ ο πατέρας του.

Ο Μπόγκι ήταν ο καλύτερός μου φίλος και στην πραγματικότητα τον έλεγαν Μάνφρεντ Σνέλστιγκ. Εκτός όμως από τους δασκάλους κανείς δεν τον φώναζε έτσι. Καμιά φορά ίσως και οι γονείς του.

Τον Μπόγκι τον έλεγαν έτσι από τότε που ο Ούντο Μενχ πριν από μερικά χρόνια μάς ρώτησε στο μεγάλο διάλειμμα αν είχαμε δει κι εμείς το προηγούμενο βράδυ την ταινία με τον Μάνφρεντ Μπόγκαρτ.

«Εε;»

«Ρε, την ταινία!» είπε ο Ούντο.

«Πώς τη λέγανε, να δείτε; Κασαπλάνκα! Με τον Μάνφρεντ Μπόγκαρτ!»

Ξεραθήκαμε στα γέλια, και ο Ούντο Μενχ, αυτός ο πανύβλακας, χαλάστηκε πάρα πολύ και την έκανε.

«Με δουλεύετε; Τι σόι όνομα είναι αυτό, Χάμφρεϊ;» τσίριξε φεύγοντας.

Από τότε λοιπόν τον Μάνφρεντ Σνέλστιγκ τον φωνάζαμε μόνο Μπόγκι. Γιατί άλλον Μάνφρεντ δεν είχαμε στο σχολείο μας. Οπότε μπορούσε να ευγνωμονεί τους γονείς του για το απίθανο όνομά του. Όντως δηλαδή, ρε παιδιά. Μάνφρεντ. Τρέλα.

Κανονικά βέβαια μετά το σκηνικό αυτό θα 'πρεπε να βγάζαμε στον Ούντο Μενχ κάνα παρατσούκλι. Και μάλιστα όχι ένα τόσο γλυκούλι σαν του Μπόγκι αλλά χαζοβιόλης ή στόκος, όμως ο τύπος ήταν στ' αλήθεια τόσο ηλίθιος, που δεν σου ερχόταν απολύτως τίποτα στο μυαλό γι' αυτόν, ούτε καν αυτά.

Τι να 'θελε άραγε ο πατέρας του Μπόγκι από μένα; Να 'γινε φασαρία, επειδή βρήκε το Αμτζελφέλντερ που 'κρυψε ο Μπόγκι στον κήπο; Τώρα το Σαββατοκύριακο ήταν η εκδρομή μας για το τουρνουά, για την οποία πριν από λίγες μέρες αγοράσαμε από το Κάιζερς δύο μπουκάλια κόκκινο κρασί. Ταυτότητα δεν μας ζήτησαν στο σούπερ μάρκετ, αν και μας γνώριζαν και ήξεραν πως δεν επιτρέπεται ακόμα ν' αγοράζουμε τέτοια πράγματα. Το Αμτζελφέλντερ, το γιουγκοσλάβικο κρασί, ήταν το δεύτερο πιο φτηνό. Το ακόμα φτηνότερο όμως ήταν από βατόμουρα, και ο Μπόγκι άκουσε κάποτε

ότι με 'κείνο σε 'πιανε κόψιμο, γι' αυτό προτιμήσαμε να τ' αφήσουμε από τα χέρια μας.

«Ιδιαίτερος εύπεπτο» έγραφε στο μπουκάλι του Αμζελφέλντερ και «οινοποίηση χωρίς τσάμπουρα». Για να 'μαι ειλικρινής δεν μπορούσα να φανταστώ τι σήμαινε εύπεπτο. Κάτι για ηλικιωμένους ανθρώπους, προφανώς. Και γενικά: Κρασί από τσάμπουρα; Μάλλον «εύπεπτο» θα σήμαινε απλώς ότι δεν βγάζει κανείς τ' άντερά του απ' αυτό αμέσως, παρά μόνο αργότερα.

«Βαράει κατακούτελα το Μπλακμπερντφίλντερ». Ο Μπόγκι είχε μπει τον τελευταίο καιρό στο τριπάκι των αγγλικών κι εγώ σκέφτηκα: Ναι, ναι, καλά, Μπόγκι. Από πού κι ως πού δηλαδή το ξέρεις, αφού θα το δοκιμάσουμε για πρώτη φορά στην εκδρομή;

Ενώ μιλούσαμε στο τηλέφωνο, φανταζόμουν τον κύριο Σνέλστιγκ να στέκεται εκείνη τη στιγμή στην παλιά συσκευή στο χολ του σπιτιού του. Να στριφογυρίζει με τις δυο του μπεζ κοτλέ παντόφλες, που είχαν σόλες στο χρώμα των ούλων. Αυτό με το χρώμα των ούλων μπορώ να το αποδείξω, γιατί μια φορά μες το μπάνιο των Σνέλστιγκ ο Μπόγκι κι εγώ βάλουμε την παντόφλα του πατέρα του Μπόγκι δίπλα στην ξεχασμένη μασέλα της γιαγιάς του που είχε πεθάνει, για να τις συγκρίνουμε. Μια έβλεπα τον πατέρα του Μπόγκι ξεκάθαρα μπροστά μου, μετά πάλι θολά μόνο. Σαν να κοιτούσε κανείς μέσα από τα γαλακτερά τζάμια των δύο φύλλων της πόρτας διπλής κατεύθυνσης που στο σπίτι των Σνέλστιγκ χώριζε το χολ από τον κενό χώρο για τον αέρα πίσω από την εξώπορτα. Πάντως, στην αρχή, όταν έμπαινες στο σπίτι, ήταν λες κι όλοι πίσω από τα τζάμια ήταν πνεύματα, όχι πραγματικοί άνθρωποι, ή λες και ήταν μέσα στην ομίχλη. Αργότερα πια, όταν έμπαινες μέσα, προς το μέρος τους, έπαιρναν μια καθαρή μορφή και μπορούσες να ξεχωρίσεις τον έναν από τον άλλο.

«Έγινε κάτι με την εκδρομή για το τουρνουά;» ρώτησα.

«Όχι. Άκουσέ με. Ο Μάνφρεντ, εεε, ο Μπόγκι, έπρεπε δυστυχώς να πάει στο νοσοκομείο. Δεν μπορεί να έρθει μαζί σας».

Ακόμα και οι Σνέλστιγκ έλεγαν στο μεταξύ Μπόγκι τον ίδιο τους τον γιο.

Γιατί όμως νοσοκομείο; Αφού χτες ακόμα ήταν στο σχολείο. «Τα λέμε αύριο», είπαμε όταν αποχαιρετιστήκαμε. Και σήμερα ήταν Σάββατο, θα πηγαίναμε μετά στο τουρνουά ποδοσφαίρου. Λέξη δεν καταλάβαινα.

«Είσαι ακόμα στη γραμμή;» ρώτησε ο κύριος Σνέλστιγκ.

«Ναι».

«Ναι. Του Μάνφρεντ, εεε, του βρήκαν κάτι, το οποίο πρέπει να το εξετάσουν τώρα. Διότι, αν αυτό... Γι' αυτό τον λόγο είναι τώρα στην κλινική. Στον Άγιο Ιωσήφ».

«Α, στον Άγιο Ιωσήφ», επανέλαβα, λες και ήξερα από νοσοκομεία.

«Γκουχ γκουχ...» ξερόβηξε ο πατέρας του Μπόγκι. «Πέτρα! Μπορείς να έρθεις μια στιγμή;» φώναξε ύστερα, «σου δίνω τη μητέρα του Μπόγκι, εντάξει;»

«Γεια σου, Μόττε;» Τώρα ήταν η μητέρα του Μπόγκι στο τηλέφωνο. Ξέσπασα σε λυγμούς. Να τρελαίνεσαι, εκείνη τη στιγμή με πήραν πάλι τα κλάματα. Μου συνέβαινε διαρκώς τον τελευταίο καιρό αυτό, χωρίς να ξέρω το γιατί. Έτσι απλά, οινοποίηση χωρίς τσάμπουρα.

«Λοιπόν, άκου, Μόττε, αλήθεια, δεν υπάρχει λόγος να κλαις. Ο Μάνφρεντ πήγε χτες το απόγευμα στον γιατρό, για το εμβόλιο. Κι εκεί βρήκαν κάτι που θέλουν τώρα να το ξανακοιτάξουν στο νοσοκομείο. Πολύ πιθανόν, όμως, να μην είναι τίποτα».

Ρούφηξα τις μύξες μου και δεν είπα τίποτα. Ούτε και η κυρία Σνέλστιγκ. Για λίγο απλώς ανασαίναμε στο ακουστικό του τηλεφώνου. Ο παππούς του Μπόγκι μάς είχε πει κάποτε ότι οι ναζί ήθελαν να λέμε χειρολαβή μεταβιβαστή ομιλίας αντί για ακουστικό τηλεφώνου. Και ότι το ακουστικό τηλεφώνου έτσι κι αλλιώς δεν λεγόταν ακουστικό τηλεφώνου αλλά συσκευή χειρός. Προβλήματα που είχαν κι αυτοί!

Και ξαφνικά άρχισε να κλαίει και η μητέρα του Μπόγκι, αν και μου είχε πει πριν από πέντε δευτερόλεπτα ότι δεν υπήρχε λόγος. Πολύ σιγανά βέβαια, αλλά εγώ το κατάλαβα. Όταν ο άλλος δεν θέλει να σου δείξει ότι κλαίει, τότε είναι που ακούγεται το ρούφηγμα της μύτης για τα καλά.

Και τώρα τι; Κλαίγαμε κι εγώ καλά καλά δεν ήξερα για ποιον ακριβώς λόγο. Οι γιατροί έπρεπε να το ξανακοιτάξουν καλύτερα, είχε πει. Α, μάλιστα. Κάποια στιγμή απλώς έκλεισα το τηλέφωνο.

Ανέβηκα τη σκάλα κι επέστρεψα στο δωμάτιό μου. Τώρα άλλαξαν όντως όλα, σκέφτηκα. Μπα, δεν σκέφτηκα αυτό. Ιδέα δεν έχω τι σκέφτηκα πραγματικά. Ίσως απλώς να αναρωτήθηκα αν στο πουφ φαινόταν ακόμα το αποτύπωμά μου.

Πριν κλείσω την πόρτα, κοντοστάθηκα. Είχα ακούσει κάτι πίσω μου. «Κόκο!»
Ο παπαγάλος κοκατίλ. Μα τι ηλίθιος. Ο Κόκο τα 'παιξε.

Πήγα με το Δεκαεφτά μέχρι τον σιδηροδρομικό σταθμό, εκεί ανέβηκα στο Τέσσερα, κατέβηκα στο Μουσείο και από εκεί μέχρι την κλινική ήταν μόνο πέντε λεπτά με τα πόδια.

Εδώ και μερικές μέρες έβλεπες ότι νύχτωνε πιο νωρίς πάλι. Σε μία βδομάδα θα έκλεινα τα δεκάξι και σε τρεις μήνες θα είχαμε Χριστούγεννα.

Την επίσκεψη την κανόνισα με τη μητέρα του Μπόγκι. Και οι άλλοι θα ερχόντουσαν αργότερα, για να πούνε ένα γεια στον Μπόγκι. Δηλαδή ο Βάλκι, ο Ντέτλεφ Βάλκενχορστ, και ο Γιαν Μπορόβκα επίσης. Αλλά δεν θα μπορούσαμε να μείνουμε πολύ, είτε η κυρία Σνέλστιγκ, γιατί λόγω της θεραπείας ο Μπόγκι κουραζόταν πολύ γρήγορα πια .

Περίεργο ήταν αυτό. Ο Μπόγκι, με τον οποίο εδώ και χρόνια ήμασταν σχεδόν κάθε μέρα μαζί, έγινε άφαντος από τη μια στιγμή στην άλλη. Βασικά, δεν μπορούσα να θυμηθώ πώς είχαμε γίνει φίλοι. Κάποια μέρα έτσι απλά μπήκε στη ζωή μου κι εγώ στη δική του, και από εκείνη τη στιγμή κανείς ποτέ δεν το αμφισβήτησε αυτό. Και ξαφνικά τώρα δεν μπορούσα πια να μιλάω μαζί του, και λάμβανα μόνο κάτι περίεργα μηνύματα που μετέφερε η μάνα του. Ότι είχε χαρεί με τα χαιρετίσματά μου και κάτι τέτοια.

Ακουγόταν κάπως αυτό.

Στην τελευταία μας κουβέντα, πριν μπει στην κλινική, μιλούσαμε για... –εντάξει, και τι μ' αυτό;– μιλούσαμε για το κλάσιμο. Για την ακρίβεια, για το άναμμα των κλανιών. Ο Μπόγκι το κατείχε αυτό αρκετά καλά, μιλάω σοβαρά.

Ήξερε για παράδειγμα ότι οι κλανιές μεθανίου καίγονταν καλά, όχι όμως και οι κλανιές διοξειδίου του άνθρακα, αυτές που αφήνουμε, όταν για παράδειγμα έχουμε πιει πολύ κόλα.

Τέτοια πράγματα. Δεν ξέραμε βέβαια ότι αυτή θα ήταν για πολύ καιρό η τελευταία μας κανονική κουβέντα. Διαφορετικά θα είχαμε διαλέξει άλλο θέμα συζήτησης φυσικά. Το Πυθαγόρειο θεώρημα. Υποτείνουσες. Κάθετες. Ένας διάλογος ξέρει τι άλλο. Αλλά έτσι; Ο Μπόγκι πάντως είχε διαβάσει κάπου τότε ότι σε καμία περίπτωση δεν θα 'πρεπε ν' ανάβεις τις κλανιές σου, γιατί μπορεί να προκληθεί ανάκρουση και ν' ανατιναχτείς, ή κάτι τέτοιο. Αυτός το είχε κάνει μία στις τόσες, δηλαδή τις είχε ανάψει, όχι ότι είχε ανατιναχτεί, και εκ των υστέρων πια τρώμαζε. Από την άλλη, τώρα, ό,τι και να λέμε, είναι στο νοσοκομείο, σκέφτηκα. Χαζή σκέψη, αλλά δεν μπορείς να κάνεις κάτι άμα σου στριφογυρίζουν τέτοια πράγματα στο μυαλό.

Αυτό πάντως ήταν ένα χόμπι του Μπόγκι, δεν το έβγαλα από το μυαλό μου. Του άρεσε να μιλάει όντως γι' αυτά. Και το έκανε συχνά κιόλας. Τώρα κλάνουμε, δεν μιλάμε. Μιλάμε κιόλας, αλλά δεν μας αρέσει όσο το κλάσιμο.

Εντάξει, αρκετά πια με αυτά.

Πρώτα έπρεπε να περάσω απέναντι τη λεωφόρο Κάιζερ, πράγμα καθόλου εύκολο, επειδή δεν είχα καμία όρεξη να πάρω τα πόδια μου μέχρι το φανάρι στη διάβαση πεζών. Όλοι αυτοί που περνούσαν από εδώ έτρεχαν σαν παλαβοί. Η ταχύτητα τους τρέλαινε τους ανθρώπους. Διέσχιζαν την πόλη με τέρμα τα γκάζια και περνιόντουσαν και μεγάλοι και τρανοί γι' αυτό.

Ακόμη κι αν ήταν, ξέρω 'γω, επιστάτες στο Γυμνάσιο Μπραμς, όπως ο κύριος Σαφφ. Κι αυτός ξεκάθαρα τώρα δεν ήταν μεγάλος και τρανός, αυτό μπορώ κι εγώ ακόμα να το αποδείξω. Ο κύριος Σαφφ αγόρασε τις προάλλες μια δερμάτινη ζώνη με φαρδιά αγκράφα στην οποία έγραφε «Chef!». Αυτό βέβαια ήθελε γερά κότσια: να πας στο κατάστημα, να δεις τη ζώνη και να σκεφτείς, ουάου, σούπερ ζώνη, και μετά να πας στην πωλήτρια και να πεις: αυτήν ακριβώς τη ζώνη μ' αυτή τη φευγάτη αγκράφα θέλω να αποκτήσω. Η αγκράφα αυτής της ζώνης είναι αυτή που από τις, ξέρω 'γω, εκατόν εφτά εδώ μου αρέσει περισσότερο. Πιο πολύ ακόμα και από αυτή με το Peace ή War ή ξέρω κι εγώ από ποια άλλη. Για ακούστε όμως, ο Σάφφ αμέσως μετά εξαφανίστηκε μ' αυτή την αγκράφα στο υπόγειο εργαστήρι του, και με το συγκολλητικό σίδερο ή την ηλεκτροκόλληση, ιδέα δεν είχα τι χρειαζόταν, έφτιαξε ένα μεγάλο S μπροστά από το Chef και ένα δεύτερο f στη θέση του θαυμαστικού στο τέλος, το οποίο όμως δεν πολυπέτυχε. Με αποτέλεσμα να μπορεί κανείς τώρα εκεί με λίγη προσπάθεια να διαβάξει «Σεφφ». Δηλαδή ούτε καν «Σαφφ». Αρκετά απελπιστική η όλη κατάσταση. Έτσι κι αλλιώς όμως στην πραγματικότητα μόνο στα πεταχτά μπορούσες να κοιτάξεις πάνω από το φερμουάρ του παντελονιού του και ν' αρχίσεις να κάνεις υποθέσεις για το τι έλεγε εκεί.

Όμως, σημαντικό ερώτημα, γιατί, για όνομα του Θεού, να νιώθω εγώ ντροπή γι' αυτό; Μπορούσε άραγε να μου το εξηγήσει κανείς αυτό; Διότι ο ίδιος, ο Σαφφ, προφανώς και δεν την ένιωθε, αυτός διέσχισε καμαρωτά τους διαδρόμους του Μπραμς προτάσσοντας τη λεκάνη του.

Η απάντηση: Οι ηλίθιοι δεν ντρέπονταν ποτέ για κάτι. Παρεμπιπτόντως, αυτό ισχύει και για τους τραγουδιστές των χαζοτραγουδιών που γίνονται επιτυχίες, μιας και το 'φερε η κουβέντα. Τέτοιος γινόσουν μόνο αν δεν ένιωθες στάλα ντροπή. Αλλιώς δεν θα γινόταν καθόλου. Να στήνεσαι σαν αυτούς τους βαρεμένους στον φαφλατά Ντίτερ Τόμας Χέκ και να τραγουδάς τέτοια σκουπίδια. Μπροστά σ' όλο τον κόσμο. Αν και, από την άλλη, είχε και την πλάκα του.

Ή, ο Ντήτερ Ροζίν, για παράδειγμα, από την Τρίτη Λυκείου, σκέφτηκα. Αυτός έκατσε να του κάνουν τατουάζ στην πενταήμερη στο Λονδίνο, όμως προηγουμένως φρόντισε να τα τσούξει με τον τατουατζή. Και τώρα στ' αριστερό του μπράτσο έγραφε «Led Zelerin». Δεν είναι ν' απορεί κανείς που στα είκοσι ένα του πήγαινε ακόμα στην Τρίτη Λυκείου. Ο Βάλκι παρεμπιπτόντως είχε πει ότι έκανε ήδη καράφλα. Στην Τρίτη Λυκείου! Μιλάω σοβαρά.

Όπως και να 'χει, ίσως εκείνη τη στιγμή και ο επιστάτης του σχολείου Καρλ-Χάιντς Σαφφ να έτρεχε σαν παλαβός στη λεωφόρο Κάιζερ με το σαπισμένο του Φόρντ Τάουνους, ενώ εγώ προσπαθούσα ακόμα να περάσω απέναντι.

Και κάτι ακόμα: Μια φορά, λίγο πριν από τις διακοπές, ακριβώς τότε που ο Σαφφ με την καινούρια του ζώνη ήταν για μας η ατραξιόν της ημέρας, η καθηγήτριά μας στη Βιολογία, η κυρία Στρόμπελ, μας έδειξε στο μάθημα μια ταινία για το γυμνόουρο αρμαντίλλο.

«Γνωρίζουμε ότι η μοναδική ηχητική έκφραση των αρσενικών ζώων είναι ένα γρύλισμα όμοιο με αυτό των γουρουνιών», έλεγε ο αφηγητής στην ταινία. Όταν ο προτζέκτορας άρχισε να μουγκρίζει, η κυρία Στρόμπελ ήταν συγκεντρωμένη στο εργοχείρό της, μακριά ή όπως κι αν λέγεται αυτή η βλακεία. Αφού αυτή είχε δει την ταινία ήδη εκατόν τριάντα τέσσερις φορές, που λέει ο λόγος.

Και εκείνη ακριβώς τη στιγμή που λεγόταν αυτό, εμφανίστηκε ο Σάφφ με σάρκα και οστά έξω από το παράθυρο, μαζεύοντας μεγάλους σφρούς φύλλων τους οποίους μετά, αφού έφυγε, αρχίσαμε να τους κλοτσάμε εγώ με τον Βάλκι, τον Γιαν και τους άλλους, για να τα σκορπίσουμε όλα προς τα εκεί απ' όπου τα είχε κουβαλήσει ο Σάφφ. Αυτό έγινε πολύ πριν του δώσουν τον ηλίθιο φυσητήρα φύλλων. Όπως και να 'χει, εμείς πάντως μες στην χαζή αίθουσα βιολογίας λυθήκαμε στα γέλια, και η κυρία Στρόμπελ δεν καταλάβαινε τι ήταν τόσο αστείο στην ταινία.

Γιατί μου 'ρθαν στο μυαλό αυτές οι σαχλαμάρες ειδικά τώρα που ήθελα να περάσω τον δρόμο, όποιος κατάλαβε, κατάλαβε. Μπάχαλο. Πολύ πιθανόν να 'μουν απλώς λιγάκι αναστατωμένος, επειδή σε λίγο θα ξανάβλεπα τον Μπόγκι για πρώτη φορά από τότε που μπήκε στην κλινική, και ήθελα κάτι να μου αποσπάσει την προσοχή.

Τελικά κάπως κατάφερα να περάσω απέναντι τη λεωφόρο Κάιζερ. Προς την πλευρά του δρόμου οι εγκαταστάσεις του νοσοκομείου οριοθετούνταν με ένα μακρύ τείχος από κόκκινα τούβλα. Λίγο παρακάτω, προχωρώντας δεξιά, ήταν η πύλη.

Κοίταξα τον θυρωρό και περίμενα πρώτα να δω αν θα με ρωτήσει κάτι.

Να δει την ταυτότητά μου ή κάτι τέτοιο, ιδέα δεν είχα πώς γινόταν εδώ.

Αλλά ο θυρωρός απλώς έγνεψε βουβά.

Το φωτισμένο θυρωρείο του έμοιαζε με ενυδρείο. Ο κύριος Γκάλενκαμπ, ο καθηγητής μας στη Φυσική, είχε ένα, για το οποίο μας μιλούσε διαρκώς, με πολύχρωμα γκάπι.

Έλεγε: «Μπολύχρωμα γκάμπι».

Εμείς συνέχεια τον ρωτούσαμε γι' αυτό, επειδή, όσο μιλούσε για τα ψάρια του, δεν έκανε μάθημα.

Στη Φυσική είχα στα προφορικά δεκαοχτώ, αν και, να μη λέω ψέματα, δεν καταλάβαινα λέξη απ' αυτές τις αηδίες. Κι όλα αυτά μόνο και μόνο επειδή συνεχώς ρωτούσα να μαθαίνω για τα μπολύχρωμα γκάμπι του κυρίου Γκάλενκαμπ.

Κατευθύνθηκα προς την είσοδο του κεντρικού κτιρίου. Ένα μεγάλο παλιό κτίριο χτισμένο με τα ίδια διαβρωμένα τούβλα όπως το τείχος στην πλευρά του δρόμου.

Πίσω από πολλά παράθυρα ήταν αναμμένα ήδη το φώτα, αν και ήταν μόλις τέσσερις η ώρα το απόγευμα.

Πολύ πιθανόν να άφηναν τους σωλήνες νέον τους απλώς μέρα νύχτα να καίνε, μην τυχόν και περάσει απ' το μυαλό κανενός έστω και για ένα δευτερόλεπτο ότι δεν είναι άρρωστος.

Μπροστά στην είσοδο ήταν σταματημένο ένα ασθενοφόρο από το οποίο εκείνη τη στιγμή έβγαζαν κάποιον πάνω σε ένα φορείο.

Δεν κοίταξα πολύ καλά, επειδή δεν είχα όρεξη για αίμα. Απ' το φορείο ακούστηκαν τώρα δυνατά ν' ανοίγουν τέσσερα μεταλλικά σπαστά πόδια που είχαν και μικρές ρόδες στο κάτω μέρος. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι ήταν και πολύ ωραία γι' αυτόν που ήταν ξαπλωμένος πάνω του.

Ο ένας τραυματιοφορέας φορούσε φιλέ μαλλιών και σίγουρα έκανε κοινωνική θητεία, λουφαδόρος, όπως θα έλεγε ο Κράγκλερ, ο γυμναστής μας στο σχολείο.

Τις Τετάρτες την πρώτη και τη δεύτερη ώρα είχαμε πάντα ένα δίωρο γυμναστικής. Με τον κύριο καθηγητή Χορστ Κράγκλερ.

«Λοιπόν, φίλτατοι, σωματική αγωγή», ούρλιαζε, κι εμείς έπρεπε πρώτα να μπορούμε στη σειρά, ο ένας δίπλα στον άλλο, και να κάνουμε όλες τις αηδίες του στρατού. Να πηδάμε εμπόδια, να περνάμε έρποντας κάτω από άλλα, να αναρριχόμαστε πάνω σε σχοινιά, όλο το πρόγραμμα.

«Χοπ, χοπ, χοπ, άντρες, μη μου πείτε ότι κουραστήκατε!» Μετά έπρεπε να πετάμε τις μικρές δερμάτινες μπάλες σαν να ήταν χειροβομβίδες. Δεν το έλεγε ο Κράγκλερ, αλλά και εμείς έτσι το καταλαβαίναμε.

Αν κατά τη γνώμη του παραήμασταν αργοί, έβγαζε ο Κράγκλερ το μικρό κόκκινο σημειωματάριό του και σημείωνε κάτι με ορνιθοσκαλίσματα.

«Σουμάχερ, ανεπίδεκτος στην πάλη σώμα με σώμα» ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Όμως δεν με ένοιαζε κιόλας, για να 'μαι ειλικρινής.

Ο Μίχαελ Χάμπελ κατάφερε κάποτε μόλις και μετά βίας να φτάσει πάνω στο σκοινί. Ήταν, για να μην τα πολυλογούμε, αρκετά παχύς. Έτσι κι αλλιώς δεν ήταν καλή ιδέα να τον βάλεις ν' αναρριχηθεί ως εκεί πάνω, ακόμα και αν αυτός, βέβαια, το προσπάθησε. Πάντως, στο τέλος τον εγκατέλειψαν οι δυνάμεις του, γλίστρησε κι έπεσε από ύψος τεσσάρων ή πέντε μέτρων και γδάρθηκε όλο το δέρμα και στα δυο του χέρια. Έμεινε ξαπλωμένος κάτω και σπάραζε από τον πόνο, και στις δύο παλάμες φαινόταν το κρέας του, το έδαφος ήταν γεμάτο αίμα και έπρεπε να έρθει ασθενοφόρο. Ο Μίχαελ Χάμπελ έσπασε και το πόδι του, ούτε και το γελοίο στρώμα έσωσε την κατάσταση. Το κόκαλο βγήκε μπροστά από την κνήμη, κατακίτρινο, χωρίς πλάκα τώρα. Ακόμα και οι τραυματιοφορείς γούρλωσαν τα μάτια μόλις είδαν τον Χάμπελ ξαπλωμένο έτσι κάτω. Ο Κράγκλερ στεκόταν δίπλα και έκανε σαν να μην μπορούσε να εξηγήσει στον εαυτό του πώς συνέβη αυτό.

Έπειτα από μερικές βδομάδες ο Μίχαελ Χάμπελ ναι μεν ήταν πάλι στο μάθημα αλλά ακόμα με μπαταρισμένα χέρια και πόδι σε γύψο και κοιτούσε σαν βλαμμένο, χειρότερα από πριν. Και αν τέλος πάντων έλεγε κάτι, τότε το θέμα του ήταν μόνο πόσες λάμες και βίδες είχε στο πόδι του. Τέτοιες λεπτομέρειες όμως δεν θέλαμε να μάθουμε. Στην τουαλέτα έπρεπε πάντα να πηγαίνει κάποιος μαζί του για να του κατεβάξει τα παντελόνια. Μιλάω σοβαρά. Θα προτιμούσα να πηδήξω από το παράθυρο.

Μια φορά ο Κράγκλερ μάλλον κατ' εξαίρεση βρήκε τον μελά του και τον τελευταίο καιρό μαζεύτηκε, μουρμούριζε όμως ακόμα πιο συχνά απ' ό,τι πριν ακατανόητα λόγια.

Παρεμπιπτόντως μας έκανε και Γεωγραφία. Εγώ φρόντιζα όσο το δυνατόν πιο συχνά να είμαι μαζί με τον Μπόγκι υπεύθυνος για τους χάρτες, έτσι ώστε να χάνουμε τουλάχιστον στην αρχή της ώρας μερικά λεπτά μάθημα.

Μας υποδεχόταν τότε κάθε φορά με το εξής: «Ο στρατιώτης παίρνει θέση μάχης πριν από τη μάχη, Σουμάχερ».

«Μας συγχωρείτε, γινόταν χαμός στην αίθουσα με τους χάρτες, κύριε Κράγκλερ», έλεγα εγώ, προτού στερεώσουμε τον χάρτη «Τα σύνορα του Γερμανικού Ράιχ το 1937» στον ορθοστάτη και τον ξετυλίξουμε. Ο Κράγκλερ ήθελε οπωσδήποτε να επιστρέψει στη Σιλεσία, αν κατάλαβα καλά. Ή η Σιλεσία να επιστρέψει σε αυτόν. Σε μας, ιδέα δεν είχα. Ο Κράγκλερ ήθελε να την πάρει πίσω, με τη δική μας βοήθεια. Επειδή μάλλον ήταν σπουδαία υπόθεση, η Σιλεσία εννοώ. Εγώ δεν ήξερα, για να 'μαι ειλικρινής, ούτε πού έπεφτε.

Η Σιλεσία ήταν για τον Κράγκλερ ό,τι ήταν τα μπολύχρωμα γκάμπι για τον Γκάλενκαμπ. Να σκεφτόταν άραγε ο Κράγκλερ ότι γι' αυτό τον λόγο συχνά δεν ήμασταν συγκεντρωμένοι στο μάθημα, επειδή μας έλειπε η Σιλεσία; Όπως και να 'χει, εγώ πάντως δεν ήθελα σε καμία περίπτωση να πάω στη Σιλεσία. Και το ότι η Σιλεσία θα έπαιρνε τον δρόμο να έρθει σε μένα ήταν βεβαίως επίσης απίθανο. Αλλά ακόμα και αν η Σιλεσία ερχόταν κάποτε προς τα εδώ, εγώ θα είχα φύγει ήδη προ πολλού, αφού εγκαίρως θα εξαφανιζόμουν από εδώ για Βερολίνο. Εξαιτίας της κωλοθητείας στον στρατό και τέτοια.

Εκεί στην υγειονομική εξέταση σου πίνουν τ' αρχίδια. Αλήθεια. Μας το 'πε ο Λούντγκερ, ο μεγάλος αδερφός του Ντέτλεφ Βάλκενχορστ. Ο γιατρός, λέει, του είπε να κατεβάσει το σώβρακό του —«Σηκώστε το πέος σας»—, μετά, λέει, του 'πιασε τ' αχамνά και τον διέταξε να βήξει. Μετά, λέει, το έκανε ο Λούντγκερ, γκουχ γκουχ.

Ο γιατρός: «Ένα, δύο, όλα στη θέση τους».

Απίστευτο.

Ο Βάλκι κι εγώ ήμασταν ξαπλωμένοι στο πάτωμα, όταν μας τα 'λεγε ο Λούντγκερ.

Από την άλλη, δεν ήταν δα και καμιά έκπληξη, αρκεί να παρατηρούσε κανείς αυτούς τους τύπους του ομοσπονδιακού στρατού. Όλα να τα περιμένει κανείς από δαύτους. Ο πατέρας του Ούντο Μενχ για παράδειγμα ήταν στον στρατό, αξιωματικός ή κάτι τέτοιο. Ο Ούντο διέδιδε συνεχώς δεξιά κι αριστερά ότι μετά το σχολείο θα δεσμευόταν για δώδεκα χρόνια σε αυτούς. Δώδεκα χρόνια. Δώδεκα! Είχε ιδρύσει μαζί με κάποιους άλλους μπουφους ένα σωματείο. Το γράφανε τώρα και παντού:

«Φανκλαμπ Ομοσπονδιακού Στρατού του Γυμνασίου Μπραμς!» Μα πόσο βλαμμένος θα 'πρεπε άραγε να 'ναι κανείς; Και να σκεφτεί κανείς ότι ο Ούντο Μενχ χεζόταν πάνω του μήπως κι αργότερα δεν τον έπαιρναν στα σοβαρά στο στρατό, εξαιτίας της νόσου του Scheuermann που είχε.